

Arrest

nr. 126 902 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 16 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China. Als kind ging u in Tibet gedurende één jaar naar school. In 1999 werd u monnik en trad u toe tot het Nantseuk klooster. Sinds 2002 werden de Chinese autoriteiten strenger. Ze kwamen naar het klooster en zeiden dat jullie geen foto van de dalai lama mochten ophangen. In plaats daarvan moesten jullie een foto ophangen van de door de Chinezen gekozen penchen lama. Jullie werden gedwongen om slechte dingen te zeggen over de dalai lama. Jullie moesten jullie handtekening zetten dat jullie hiermee akkoord gingen. Jullie weigerden dit te doen. Hierdoor diende u in 2003 het klooster te verlaten. In 2006 reisde u naar India om er te studeren in een klooster en om de dalai lama te zien. U reisde met uw eigen Chinees paspoort en een visum voor Nepal naar Dram. Daar stak u de grens over. Vervolgens reisde u naar het reception centre in Kathmandu. U registreerde zich daar en reisde van daaruit verder via het

reception centre in Delhi naar het reception centre in Dharamsala. Daarna ging u naar het gaden jangtse norling college. In 2012 slaagde u niet voor uw examen en diende u te stoppen met studeren. U werkte nog acht maanden als chauffeur in het klooster. U trachtte twee keer uw rijbewijs te halen maar u slaagde niet in het examen. Hierdoor kon u niet langer werken als chauffeur en diende u het klooster te verlaten. U vond het moeilijk om buiten het klooster in India te leven en besloot naar België te gaan. Op 15 december 2012 reisde u in het bezit van uw IC van Delhi naar Italië. Daar werd u opgewacht door een handlanger van de smokkelaar. De volgende dag reisde u van Italië naar België. Op 21 december 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw IC, een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre in Dharamsala, uw green book, een fotokopie van uw hukou, uw tijdelijke identiteitskaart, uw Chinees paspoort, een fotokopie van uw SEP, een fotokopie van een brief van het reception centre in Nepal, een attest van het klooster en enkele foto's.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 2006 heeft u van 2006 tot 2012 in India verbleven. U verbleef gedurende al deze tijd in het gaden jangtse norling college. Eerst studeerde u er als monnik. Omdat u in 2012 niet geslaagd was voor uw examen kon u niet langer studeren. U werkte daarna nog gedurende acht maanden als chauffeur in het klooster. Omdat u niet geslaagd was voor uw rijexamen kon u geen rijbewijs krijgen en diende u te stoppen met uw werk als chauffeur en het klooster te verlaten. Daarna reisde u naar België.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. **Ten eerste** werd u gevraagd waarom u India hebt verlaten. U verklaarde dat u in 2012 het klooster diende te verlaten omdat u niet langer mocht studeren of werken. Een verblijf in India buiten het klooster zag u niet zitten. U spreekt de taal niet en hebt niet zoveel kennissen. Dit is geen afdoende argument. In België spreekt u immers ook de taal niet en kende u bij aankomst evenmin iemand. Verder verklaarde u dat u uw RC had aangevraagd in het klooster maar als u naar Dharamsala wilde gaan moest u uw RC laten veranderen. Dit was moeilijk. Ook dit is geen voldoende argument. Deze regels betreffen de modaliteiten van een RC, verlenging en herziening. In geen geval maakt u duidelijk waarom dit voor u een onoverkomelijk probleem zou zijn. Het is immers mogelijk en niet onoverkomelijk om uw RC te laten veranderen. Daarnaast maakte u gewag van discriminatie tegenover de Tibetanen in India. Zo moest u voor een riksja twee tot drie keer meer betalen dan de Indiërs. Ook in de trein moest u meer betalen. Uw RC werd in de trein niet geaccepteerd en u diende een boete te betalen. Dergelijke kleine vormen van discriminatie zijn onvoldoende zwaarwichtig om te vallen onder de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming en hebben u blijkbaar ook niet weerhouden om van 2006 tot 2012 in India te (kunnen) wonen. Tot slot merkte u op dat Tibetanen in India over minder rechten beschikken dan de Indiërs. Zo zouden ze bijvoorbeeld geen winkel mogen openen (zie gehoorverslag CGVS pp. 6-7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt echter dat Tibetanen in India over heel wat rechten beschikken. Bovendien hebt u ook op geen enkele wijze concreet gemaakt hoe u zelf persoonlijk van deze discriminatie slachtoffer was. U hebt geen eigen concrete problemen aangehaald inzake discriminatie. **Ten tweede** werd u gevraagd waarom

u niet zou kunnen terugkeren naar India. U verklaarde dat u niet zou kunnen terugkeren naar het klooster. Dit is geen afdoende argument daar u ook buiten het klooster een leven kunt opbouwen in India. Vervolgens stelde u dat u uw RC moest laten verlengen en dat u dit niet hebt gedaan (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat Tibetanen na terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen. **Ten slotte** werd u gevraagd waarom u geen asiel hebt aangevraagd in Italië. U verklaarde dat u aan de smokkelaar gezegd hebt dat u naar België wilde komen omdat u van andere mensen had gehoord dat België een goed land is voor de vluchtelingen (zie gehoorverslag CGVS p. 7). De vaststelling dat u geen asiel aanvraag in Italië wijst erop dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en dat u India hebt verlaten om andere redenen.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS p.4).

Gezien u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen. Dat er een smokkelaar aan te pas zou zijn gekomen om uw reis te regelen doet in geen geval afbreuk aan deze vaststelling. Immers blijkt uit de informatie van het CGVS dat het al dan niet effectief uitreizen met die IC door de Indische ambassade in België niet in beschouwing wordt genomen bij het faciliteren van een eventuele terugreis naar India.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde uw IC, een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre in Dharamsala, uw green book, een fotokopie van uw hukou, uw tijdelijke identiteitskaart, uw Chinees paspoort, een fotokopie van uw SEP, een fotokopie van een brief van het reception centre in Nepal, een attest van het klooster en enkele foto's, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de materiële motiveringsplicht en nogmaals van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 40 stukken.

Verweerder voegt bij zijn nota vijf rapporten: 'COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*' d.d. 10 maart 2014, 'COI Focus China/India/Tibet, *Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*' d.d. 29 januari 2014; 'Summary Conclusions on the concept of effective protection in the context of secondary movements of refugees and asylum seekers, UNHCR', d.d. februari 2003, 'COI Focus China, *De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*', d.d. 25 maart 2014; 'COI Focus China, *De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*', d.d. 25 maart 2014.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks zou koesteren ten opzichte van zijn land van herkomst, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de documenten die door verzoeker in de loop van zijn asielprocedure werden neergelegd blijkt dat hij in India in het bezit was van een periodiek verlengbare verblijfsvergunning en dat hij door de Indiase overheid op basis van die verblijfsvergunning in het bezit gesteld werd van een authentiek reisdocument (IC). De bestreden beslissing besloot hieruit dat verzoeker hierdoor opnieuw de toegang kan verwerven tot India. Verzoeker betwist deze stelling en meent dat de commissaris-generaal "voorbijgaat aan de voorwaarde dat het IC voorzien dient te zijn van een terugkeervisum" alvorens hij opnieuw de toegang tot India kan verwerven.

Uit informatie door verweerder toegevoegd aan zijn verweernota blijkt dat dat IC's effectief voorzien moeten zijn van een terugkeervisum, doch dat deze visa vrij verkrijgbaar zijn bij de Indiase consulaire posten. Problemen bij het aanvragen van terugkeervisa in de Indiase ambassades worden niet gemeld ('COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*' d.d. 11 maart 2014, p. 16-17). Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (*Ibid.*, p 20-21). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om deze vaststelling op enige wijze te weerleggen, noch slaagt hij erin om op enig andere wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om opnieuw de toegang tot India te verwerven, dit rekening houdend met het feit dat hij in het bezit is van een origineel IC met NORI-stempel. Verzoeker verwijst weliswaar naar diverse bronnen die gewag maken van bureaucratische moeilijkheden bij terugkeer, doch geen daarvan slaat op personen die, zoals verzoeker; in het bezit zijn van de nodige documenten om een reglementair vertrek mogelijk te maken. In zoverre verzoeker meent dat de mogelijkheid tot het verkrijgen van een nieuwe IC op het Indiase consulaat louter theoretisch is (stukken 29 en 30) kan worden vastgesteld dat nog daargelaten dat verzoeker in deze stukken niet wordt betrokken en het louter om fotokopieën gaat waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde kan worden gehecht bevestigen deze documenten dat twee personen en een begeleider zich hebben aangeboden op de ambassade in Brussel. Uit deze documenten blijkt geenszins dat de ambassade onwillig zou zijn de nodige duplicaten of andere documenten af te leveren. Hoe dan ook is verzoeker in het bezit van zijn IC en dient hij enkel een terugkeervisum op de ambassade aan te vragen. Wat betreft het voorkomen van eventuele foute data zoals foute geboorteplaatsen op het RC, hetgeen verzoeker *in casu* aanhaalt, vermeldt de informatie dat deze fouten kunnen worden rechtgezet zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten (*Ibid.*, p. 14-15).

Verzoekers opmerking ten slotte dat verweerder heeft nagelaten na te gaan of er overname-akkoorden bestonden tussen België en India is in deze niet dienstig aangezien een gedwongen verwijdering hier niet aan de orde is.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering illegaal te hebben gereisd met behulp van een smokkelaar, merkt de Raad op dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als eerste land van asiel kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. Volgens verzoeker gaat het daarom slechts om een "*informeel statuut*" dat niet aan de voorwaarden van artikel 48/5, § 4 voldoet. Verzoeker benadrukt verder dat hij in 2006 naar India kwam zodat hij bijgevolg behoort tot de categorie *Tibetan New Arrivals*. Voor nieuwkomers die aangekomen zijn na mei 2003 is er een *Special Entry Permit* nodig waarna men een RC kan krijgen op basis van onderwijs of pelgrimstocht. Verzoeker valt dus niet onder de categorie *long stay Tibetans*.

Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van verweerder, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die “gemakkelijk” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en “dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”. Bovendien kan “wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes” krijgen maar ook “De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar meer ernstige problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Waar verzoeker stelt dat indien uit de informatie van verweerder blijkt dat er volgens richtlijnen sinds juni 2013 niet langer sprake is van een beperkte geldigheid van de RC's van wie met een *Special Entry Permit* voor de duur van onderwijs of pelgrimstocht tot India werd toegelaten, er geen enkele garantie bestaat dat de vermeende praktijk ook effectief wordt toegepast blijkt uit de informatie gevoegd bij de verweernota dat Tibetanen die een RC verkregen op basis van studie (*SEP Education*) na afloop van hun studie zonder enig probleem een “*Long Term Stay RC*” bekomen die periodiek verlengbaar is. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker “*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*”. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de ‘*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*’ te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoeker om dienaangaande een

prejudiciële vraag te richten aan het EHJ is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.2.3. Waar verzoeker ten slotte in onderhavig verzoekschrift van oordeel is dat het temporeel toepassingsgebied van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, dat werd ingevoerd door de wet van 8 mei 2013 en in werking trad op 1 september 2013, van die aard is dat het enkel gevolgen kan hebben voor de toekomst en bijgevolg niet kan worden toegepast op de asielaanvraag van verzoeker die dateert van 21 december 2012, stelt de Raad vast dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet geen overgangsbepalingen voorziet voor zaken die reeds hangende zijn op het moment van haar inwerkingtreding. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingsfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingsfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708). Het doet dus niet ter zake dat de asielaanvraag van verzoeker dateert van vóór de inwerkingtreding van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, gelet op de onmiddellijke toepasselijkheid van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de vreemdelingenwet, waarbij die bepaling werd ingevoerd. Bijgevolg kon artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* wel degelijk worden toegepast.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging ten aanzien van zijn eerste land van asiel.

Verzoeker verklaarde bij de commissaris-generaal dat hij niet naar India terug kan omdat hij er de taal niet spreekt en niet zoveel kennissen had, omdat hij dan zijn RC zou moeten laten veranderen en dit moeilijk is, en omdat Tibetanen daar gediscrimineerd worden.

Wat betreft de taalkundige, sociale en administratieve bezwaren van verzoeker om terug te keren naar India stelt de Raad vast dat deze op geen enkele wijze verband houden met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betref de discriminatie waarvan, luidens verzoeker, de Tibetaanse gemeenschap in India het slachtoffer is, kon de commissaris-generaal terecht opmerken dat de voorbeelden die verzoeker dienaangaande tijdens zijn gehoor aanhaalde enerzijds onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of ernstige schade in aanmerking te nemen en anderzijds nergens op verzoekers persoonlijke situatie worden betrokken. Zo blijkt de discriminatie door verzoeker aangehaald (gehoorverslag p. 6) zich te beperken tot hogere tarieven die door Indiërs worden gevraagd in private economische transacties, hetgeen niet oploopt tot vervolging, noch tot ernstige schade in bovenvermelde zin. De bewering van verzoeker dat Tibetanen geen winkel mogen open doen (gehoorverslag p. 6-7) strookt daarenboven niet met de informatie die verweerder bij zijn nota voegt, en waaruit blijkt dat Tibetanen vrij toegang hebben tot de private arbeidsmarkt (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 11 maart 2014, p. 25). Verzoeker stelt weliswaar dat Tibetanen in India het slachtoffer zijn van “*alomtegenwoordige discriminatie*”, doch de stukken die verzoeker daartoe bij zijn verzoekschrift voegt, kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indische staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker verwijst naar moeilijkheden voor Tibetanen zonder RC, merkt de Raad nogmaals op dat verzoeker bij terugkeer over een verblijfsrecht beschikt, waardoor deze irrelevant zijn voor zijn persoonlijke situatie.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat zij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER